

קוֹת ביותר שנשמעו בשנים האחרונות ב־ בית־מישפט בארץ.
להלן הקטעים העיקריים בפסק־דין שר השופט כהן:
 „...איש לא כפה עליה להישאר שם, היא אפילו ביקשה רשות להישאר שם מבעוד יום, ביוֹדעה שהנאשם ישן שם ולא יהיה איש בילה.
 בנסיבות הללו, הרי לכאורה הנך מצפה לחלק ממה שקרה. מה שקרה הוא שהשניים קיימו ביניהם יחסי־מין (דבר אשר ביי נתיים איננו בלתי צפוי אלא, לכאורה, אפילו צפוי). אבל היחסים הללו נסתיימו בזה שהמתלוננת ניגשה למיטרה והתלחרי נגה על אונס. זה החלק הבלתי־צפוי, ביי נתיים. ובכן, עד כה יוצא הנאשם בדרכי כלל אצלנו, כאשר הרבה אשראי לטובתו. במה דברים אמורים? שמענו את המתלוננת על דוכן העדים. צריך לומר, ושוב לטובת הנאשם — שכבר מזמן לא שמענו מתלוננת המתארת דברים בפשטות, וכדבר מובן מאליה, אשר אין אדם שלא יבין (וגם היא, בכלל זה), שהם לכאורה נגד אמי תות התלונה.

„נאנסת

זהב טהור”

בית־המישפט מן הדור הישן, תביעה מן הדור הישן, במהלך שמיעת העדות היו אולי קמים ואומרים לבית־המישפט: כבר עכשיו אפשר לזכות את הנאשם. כבר הזכרנו על קצה המזלג, ונוסיף עוד קצת: אם יש דבר אשר שתי הנפשות הפור עלות משתוות בו, הרי הוא זה שהנאשם, במשך תקופה של מיספר שבועות, היה מחזר אחריה במרץ די רב, וכנראה בחן בלתי־מבוטל. המתלוננת טוענת שהמרץ עיף אותה, ולכן לא השפיע עליה: אף־על־פיכן, ביוֹדעה את כל אלה, היא נטלה על עצמה — לפי דבריה היא גופא — להישאר איתו לבדו, בתוך המועדון ה־סגור, בשעות הקטנות של הלילה. נכון, היא הסבירה כיצד עלה בדעתה לבקש זאת חרף חיוורוֹי אשר, לדבריה, לא היו לרוחה. היא אמרה: מגורי בשכונה מרוחקת של העיר, והנאשם — לפי תנאי העבודה — צריך להובילני שמה. היא אמרה: אני לומדת באוניברסיטה בירושלים, והייתי עתידה להשתתף בשעור בבוקר. היא אמרה שבנסיבות הללו עלה בדעתה שאין טעם להטריח את הנאשם להוביל אותה, ואין טעם להטריח את עצמה לנסוע הרחק, ומשם לנסוע אל התחנה המרכזית מבלי להספיק כמעט לישון. ומה פשוט מאשר לשהות איוה שעתים במקום עבודתה, ערה, לרכון על מחברותיה, ומשם לנסוע ישר ולתפוס את האוטובוס הראשון ירושלימה? בינתיים אנחנו מתעלמים מן הרושם אשר המתלוננת הוֹ עשתה עלינו — השופטים האלה.

אנחנו רק מתארים את הקטע הזה של הפרישה, כדי להצביע עד כמה מווררה ובל־תימיהמה היתה התנהגות כזו נראית ב־ענין שופטים מסורתיים אשר, כמוֹבן, בתוך עמם יישובי — כלומר, בקרב בני־אדם אשר

אני בעל סיגנון!

טען אומני והתכחש לעדות שמסר לחוקר ה־משטרה מיד עם מעצרו. אומני טען שסיגנון הדיבור הגס אינו שייך לו. את האונס ביצע אומני על ריצפת הפאב שלו. במהלך המישפט התברר שאומני לא שירת ביחידה 101 כפי שטען אלא באחד מגדודי הצנחנים.

אשר על־פי המשוער היה בליבו של שר־פסמסכבר, על מתלוננת־משכבר, במצב כזה.

בתור עדה, נראתה לנו המתלוננת זהב טהור. אנחנו האמנו לכל מילה שיצאה מפיה. אין פשר הדבר שלא צריך לזרות על דבריה קצת מלה, שהרי אין אשה שלא תדע, מי פחות ומי יותר, את כללי המישחק של בנות־מינה כאשר מולה גבר המחזר אחריה. ואולם, מפי העדה הוֹ לא היה צריך להוציא שום דבר בכוח. כל דבר, שיהיה לא נעים ככל שיהיה בשב־י לה, יצא מפיה מייד כדבר מובן־מאליו. קשה למנות את הדברים אשר ההגנה אף פעם לא היתה יכולה להוכיחם, אילמלא המתלוננת הסכימה להם כאמת, כדבר מור־בן מאליה. אנחנו מקווים שזה לא לגמרי גילוי של תמימות מצידנו, אם נאמר ש־טיפוס האדם הוֹ היה, בשבילנו, במידה מסוימת גלילית.

היא בתורה של דור החופש המיני, ללא כחל וללא שרק. ובגדר זה היא בתמימות גמורה סבורה שמצד אחד, מלשונות רעות אין היא צריכה לפחד, שהרי מבחינת השקפת עולמה, רואה היא את כל אלה כדברי הבל; ואילו על שימוש־בכוח נגדה, דבר זה אינו מעלה כלל על הדעת. והיא העדיפה שהמגע המיני, אשר גם לפי גיר־סת הנאשם התקיים על ריצפת המועדון, נישפה עליה בכוח, אחרי שהיא באופן מפור־רש אמרה ותורה ואמרה לנאשם, כי הוא הולך ואונס אותה אם ימשיך.

חבילת הכסף, אשר לרגע הושיטה את ידה לקחת כאשר הוא הושיט את ידו כביכול לתת? היא הסבירה, ואנחנו מקב־לים, שאותה שעה רק מחשבה אחת העסי־קה אותה — כיצד לגרום לו שיסבול משהו, שיימצא חסר, או — עדיין חשבה למיטרה לא ללכת. לפחות שיסבול מחס־רו־יכיס. מעשה ותגובה משונים, אבל אנח־נו מאמינים לה שרצתה שיסבול משהו, על ההשפלה שהשפיל אותה כאשר שכב איתה בכוח נגד רצונה.

הסניגור, נדמה יותר בחקירה מאשר ב־סיכומים, ביקש מאיתנו לשים לב, שכוח — כוח, אבל איה סימניו החיצוניים של הכוח הזה, על גוף המתלוננת ובמיוחד על מל־בושיה?

הוא גם הצביע, ואנחנו התרשמנו, שוֹ באמת בעייה בשביל גבר להצליח — כשהאשה מתנגדת. לא רק להתיר את ה־רוכסן של המכנסים ולשלשל את המכנס־סיים עד סביבות הברכיים של האשה, כאשר היא מתנגדת. ואולם אנחנו הבינוֹנו מהמתלוננת שהיא נלחמה כאשר יכלה ו־

בסוף נכנעה לאלומות, אם אפשר לקרוא לזה כך. לכן אין סימן של קרע.

אשה מן הדור הישן היתה, מסתמא, נילחמת הרבה יותר. אשה מן הדור הישן מסתמא קשה יותר, או אולי אי־אפשר היה בכלל, להוריד את מיכנסיה בלי קרע או סימנים על גופה. אשה מן הדור הישן היתה, ללא ספק, זועקת לעזרה ואולי גם נשמעת על־ידי משהו מבחון. אבל המת־לוננת הוֹ לא־כליכר החשיבה את הצד המיני שבעניין, לא על תומתה המינית, היא נילחמה אלא על החופש שלה כאשר־לתת למי שהיא רוצה ומתי שהיא רוצה.

ההשפלה, היא שדחפה אותה בסוף להת־לונן, והצד המיני שיחק פה אצלה תפקיד לעניין הגשת התלונה רק מבחינה זו שגם אצלה אברה־מין נחשב החלק הפרטי ביוֹר־תר שלה, והיא לא הסכימה שהנאשם יעשה בחלקתה הפרטית כעולה על רוחו. אבל החזירות מחייבת, שבמקרה של נסיבות מסובכות מעין אלה, נזכה מחמת הספק, אלא שהנאשם דיבר, ומה שדיבר מסלק כל ספק אשר אחרת יכול היה להיות קיים... אשר לטעון בדבר אייבהנה טראגית בין אומני לנאנסת, קבע השופט כהן: „...כאשר אשה אומרת, לא, למה היא מתכוונת? זו שאלה אשר במשך דורות העסיקה הרבה גברים, ועוד תמשיך להעסיק אותם... ה־גבר, על־פי כללי המישחק, תמיד מנסה, כדי לבחון את הפשר האמיתי, וכאשר

עם קורבן האונס, חשה התובעת עורכת הדיו־ריקי שפיידר שייצגה את התביעה במשפט.

הזדהות

הוא בוחן בכנות ובתוס־לב — הרי אנח־נו נעמדו לימינו ונזכה אותה. אך די ב־דיברי הנאשם כדי להיווכח, שפה שום טעות לא היתה בכלל. עד כאן דברי השו־פט כהן, שללא ספק טומנים בתוכם גישה חדשנית ומקורית, לגבי כל מערכת יחסי־בני־לבינה מן הבחינה המישפטית שלהם.

הנאשם

פרץ בבכי

השופטים קיבלו כקבילה את הוֹר דעתו של אומני במיטרת מרחב היר־קון, כפי שנרשמה בלילה שבו נעצר, אף שאומני ניסה לטעון כי החוקר שוחח עימו על־פה ואחר־כך רשם את הדברים מזיכ־רון. „זה איננו סיגנון־הדיבור שלי“, טען, „אני נוהג להשתמש בעיברית צחה יותר.“ על־מנת לסחור את דבריו של אומני, הבי־אה התובעת ריקי שפיידר מובאות מדבריו, שבהן שימוש במילים יוצאות־דופן, כך, למשל, הצביעה על המקום שבו אמר ל־חוקר: „אמרת לי לה שאתה חייב לדפוק אותה ויהי־מה...“ או: „...אני מודה ש־פגעת בה עד עומק נישחתה...“ השופ־טים קיבלו את טענותיה של התובעת.

כשסיימו השופטים את קריאת פסק־הדין לא הסתירה ריקי שפיידר, התובעת החי־ננית בעלת השיעור הבהיר, את הבעת־הסיפוק שפגשה על פניה.

ואילו שמוליק אומני שעולמו חרב עליו באחת, פרץ בבכי. שעה ארוכה לא חדל למרר בבכי כשהבריו, אנשי הבוהמה — לקוחותיו מהפאב — מנסים להרגיעו. אומני לא הבחין בגבול הדק שבין אונס לבין קיום יחסים מרצון — ושילם את המחיר.

באוגוסט הקרוב הוא יחזור אל הפאב שלו אחרי שיסיים את ריצוי המאסר בפועל (בניקוי השליש). שתי שנות מאסר על תנאי ימשיכו לרחף עליו כחרב מאיימת ב־יחסיו עם בנות העלין החלש.

מועדון אומני שאותו פתח שמוליק אומני לפני ארבעה חודשים, ושהפך מאז למקום מפגש של המשיכו חבריו של אומני להפעיל את המקום בכוחות עצמם בתיקווה שהוא יזוכה במשפט וישוחרר. השבוע הוא נשלח לשנת מאסר.

הפאב של החברה

אנשי הבוהמה התל־אביבית. לאחר שנעצר המשיכו חבריו של אומני להפעיל את המקום בכוחות עצמם בתיקווה שהוא יזוכה במשפט וישוחרר. השבוע הוא נשלח לשנת מאסר.